

Sygn. akt VII U 1591/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan- Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 03 lutego 2021 r. w Warszawie

sprawy A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 25 listopada 2020 r., znak:(...)

oddala odwołanie.

SSO Monika Roslan- Karasińska

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 listopada 2020 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu A. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 20 listopada 2020 r. ubezpieczony nie został uznany za osobę niezdolną do pracy. Ponadto organ rentowy wskazał, że ubezpieczony w ostatnim 10-leciu przed zgłoszeniem wniosku, tj. od 21 września 2010 r. do 20 września 2020 r. udokumentował 1 rok, 2 miesiące i 20 dni okresów składkowych, zamiast wymaganych 5 lat. Rozstrzygnięcie ww. decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z 25 listopada 2020 r., znak: I/15/045234279 – nienumerowana karta aktu organu rentowego).

A. S. w dniu 2 grudnia 2020 r. złożył odwołanie od ww. decyzji z dnia 25 listopada 2020 r., znak: (...). W uzasadnieniu ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z oceną jego stanu zdrowia, dokonaną przez Komisję Lekarską ZUS. Podkreślił, że pomimo dostarczenia do organu rentowego wszelkiej niezbędnej dokumentacji medycznej, lekarze orzecznicy ZUS zignorowali jego zły stan zdrowia, który ma wpływ na jego codzienną egzystencję. Wskazał, że cierpi na postępującą chorobę wieńcową serca, nadciśnienie tętnicze i niedomykalność komór serca. Ponadto z uwagi na kilkuletnie wykonywanie zatrudnienia w warunkach nadmiernego hałasu, w 50% utracił słuch w obu uszach. Został także skierowany na leczenie sanatoryjne w związku z chorobą płuc jednak nie mógł z niego skorzystać z uwagi na pandemię. Ubezpieczony nadmienił, że przeszedł dwukrotną operację prawego barku, który nadaje się do endoprotezy. Cierpi również na zespół cieśni nadgarstka i z tego powodu ma niesprawną prawą rękę. Wskazał także, że organ rentowy nie uwzględnił mu lat 2015-2019 jako okresów składkowych w czasie, których opiekował się chorą matką, która cierpi na chorobę Parkinsona i Alzheimera i wówczas pobierał zasiłek opiekuńczy, od którego odprowadzane były składki

na ubezpieczenia społeczne. Dodał, że z uwagi na swój stan zdrowia nie jest w stanie podjąć jakiejkolwiek pracy zarobkowej. W konkluzji odwołania, ubezpieczony zwrócił się więc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do dochodzonego świadczenia (odwołanie z dnia 2 grudnia 2020 r. k. 3-3v a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w dniu 18 grudnia 2020 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 28 października 2020 r. stwierdził, że badany nie jest niezdolny do pracy. Następnie, w związku ze zgłoszeniem zarzutu wadliwości wskazanego orzeczenia na podstawie art. 14 ust. 2d powołanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS, sprawa została przekazana do rozpoznania przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 20 listopada 2020 r. potwierdziła powyższe ustalenia i orzekła, że badany nie jest niezdolny do pracy. W dalszej kolejności, organ rentowy wyliczył wymagany okres zatrudnienia ubezpieczonego w ostatnim dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku, tj. w okresie od dnia 21 września 2010 r. do 20 września 2020 r. i stwierdził, że w tym okresie czasu staż pracy udokumentowany przez odwołującego wynosi zamiast wymaganych 5 lat, jedynie 1 rok, 2 miesiące i 20 dni okresów składkowych. W ocenie organu rentowego, ubezpieczony nie spełnia więc łącznie dwóch warunków określonych w treści art. 57 i art. 58 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2020 r. poz. 53 ze zm.). Na tej podstawie organ rentowy stwierdził, że zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (odpowiedź na odwołanie z dnia 18 grudnia 2020 r. k. 4-5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. S., urodzony w dniu (...), jest z zawodu ślusarzem. Ubezpieczony był zatrudniony w następujących zakładach pracy: od dnia 1 sierpnia 1980 r. do dnia 31 października 1984 r. oraz od dnia 10 września 1986 r. do dnia 2 maja 1987 r. w Fabryce (...) w M. na stanowisku ślusarza narzędziowego, od dnia 2 stycznia 1985 r. do dnia 8 stycznia 1985 r. w zakładzie (...) w W., od dnia 20 maja 1985 r. do dnia 30 czerwca 1986 r. w firmie (...) w W., od dnia 1 października 1987 r. do dnia 17 października 1987 r. w zakładzie wykonywania lamp elektrycznych (...) w W., od dnia 15 grudnia 1987 r. do dnia 30 maja 1988 r. w warsztacie ślusarskim (...) w W., od dnia 11 maja 1988 r. do dnia 31 sierpnia 1990 r. w warsztacie ślusarskim (...) w S., od dnia 12 września 1990 r. do dnia 31 maja 1992 r. w Zakładach (...) w W., od dnia 1 czerwca 1992 r. do dnia 31 maja 2001 r. w (...) Sp. z o.o. w W., od dnia 15 maja 2002 r. do dnia 10 lutego 2007 r. w (...) Sp. z o.o. w W.. W okresach od dnia 15 października 1990 r. do dnia 11 listopada 1990 r., od dnia 2 lipca 2001 r. do dnia 25 lutego 2002 r., od dnia 15 lutego 2007 r. do dnia 17 września 2007 r. oraz od dnia 11 września 2019 r. do dnia 31 sierpnia 2020 r. ubezpieczony był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w W. jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku. Z kolei w okresie od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia 1 lipca 2017 r. ubezpieczony opiekował się niepełnosprawną matką H. S. i z tego tytułu otrzymywał z Urzędu Miasta M.

zasiłek opiekuńczy, od którego we wskazanym wyżej okresie czasu były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne (świadcstwo pracy z dnia 31 października 1984 r., książeczka wojskowa, świadectwo pracy z dnia 8 stycznia 1985 r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 12 kwietnia 2007 r., świadectwo pracy z dnia 1 lipca 1986 r., świadectwo pracy z dnia 2 maja 1987 r., świadectwo pracy z dnia 16 października 1987 r., zaświadczenie, świadectwo pracy z dnia 25 maja 1992 r., świadectwo pracy z dnia 31 maja 2001 r., zaświadczenie z dnia 31 maja 2001 r., świadectwo pracy z dnia 12 lutego 2007 r., zaświadczenie z dnia 10 września 2020 r., zaświadczenie z dnia 24 sierpnia 2020 r., karta przebiegu zatrudnienia – nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

W dniu 21 września 2020 r. A. S. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy wraz z informacją dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych, świadectwami pracy, zaświadczeniami o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, jak również potwierdzeniem podlegania ubezpieczeniom społecznym. Po dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w tym: dokumentacji z przebiegu leczenia szpitalnego, kart informacyjnych z leczenia szpitalnego w latach 2009-2017, zaświadczeń o stanie zdrowia wystawionych przez lekarzy leczących ubezpieczonego w w/w okresie czasu, Lekarz Orzecznik ZUS w dniu 28 października 2020 r. ustalił, że w/wym. nie jest niezdolny do pracy. W związku z wniesionym zarzutem wadliwości,

sprawa została skierowana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 20 listopada 2020 r. potwierdziła powyższe ustalenia i orzekła, że badany nie jest niezdolny do pracy (wniosek z dnia 21 września 2020 r. wraz z załącznikami, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 28 października 2020 r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 20 listopada 2020 r. – nienumerowane karty akt organu rentowego).

W związku z powyższym, decyzją z dnia 25 listopada 2020 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu A. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 20 listopada 2020 r. ubezpieczony nie został uznany za osobę niezdolną do pracy. Ponadto organ rentowy wskazał, że ubezpieczony w ostatnim 10-leciu przed zgłoszeniem wniosku, tj. od 21 września 2010 r. do 20 września 2020 r. udokumentował 1 rok, 2 miesiące i 20 dni okresów składkowych, zamiast wymaganych 5 lat. Rozstrzygnięcie ww. decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z 25 listopada 2020 r., znak: (...) – nienumerowana karta akt organu rentowego). Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, A. S. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 2 grudnia 2020 r. k. 3-3v a.s.).

Wskazany stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych A. S.. Ich autentyczność, jak również zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy, nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu, dlatego Sąd Okręgowy uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy, mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 25 listopada 2020 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 11) Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów lecz prawa, wobec czego Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2020 r., poz. 53 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt. 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy).

Stosownie do treści art. 58 ust. 1 ww. ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt. 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Według ust. 2 okres, o którym mowa w ust. 1 pkt. 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej. Stosownie zaś do ust. 3, jeżeli ubezpieczony nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w ust. 1, warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał, bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe. Ust. 4 stanowi natomiast, że przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący, co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ww. ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia Lekarz Orzecznik ZUS. Od orzeczenia Lekarza Orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie Komisji Lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 14 ust. 2a, 2e, 2f i ust 3 cytowanej ustawy).

W rozpatrywanej sprawie, kwestią sporną pozostawało spełnienie przez odwołującego przesłanek określonych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem – w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., II UZ 49/09, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 lipca 2014 r.). Zaskarżona decyzja dotyczyła prawa A. S. do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zatem jedynie w takim kontekście, Sąd analizował spełnienie przez niego poszczególnych przesłanek do uzyskania tego prawa, o których mowa w art. 57 ww. ustawy. Innymi słowy analiza spełnienia poszczególnych przesłanek służyła ustaleniu, czy odwołujący spełnił kumulatywnie wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do renty. Jedną z przesłanek uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest wykazanie 5 – letniego okresu ubezpieczenia w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Z akt organu rentowego wynika natomiast, że w ostatnim 10-leciu przed datą złożenia wniosku o rentę (tj. od dnia 21 września 2010 r. do dnia 20 września 2020 r.) ubezpieczony udowodnił jedynie 1 rok, 2 miesiące i 20 dni okresów składkowych, zamiast wymaganych ustawą 5 lat. W tym zakresie Zakład prawidłowo uwzględnił odwołującemu okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych od dnia 11 września 2019 r. do dnia 31 sierpnia

2020 r., który został potwierdzony w zaświadczeniu z dnia 10 września 2020 r. oraz okres sprawowania opieki nad niepełnosprawną matką H. S. od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia 1 lipca 2017 r. i pobierania z tego tytułu zasiłku opiekuńczego, od którego wyłącznie we w/w okresie czasu były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne, co zostało potwierdzone w zaświadczeniu z dnia 24 sierpnia 2020 r. To powoduje, że odwołujący nie spełnia wszystkich przesłanek do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż nawet przy wykazaniu swych racji w zakresie stanu zdrowia – nie spełniałby nadal warunku z art. 57 ust. 1 w związku z art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Dlatego Sąd, kierując się względami ekonomiki procesowej, nie analizował, czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych, działając poprzez swoje organu orzecznicze, tj. Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS prawidłowo orzekł o zdolności ubezpieczonego do pracy, albowiem nawet korekta tych orzeczeń w drodze przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych sądowych nie umożliwiłaby przyznania odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem – ustalenie przez Sąd, że osoba ubiegająca się o świadczenie nie spełnia jednego z koniecznych warunków do uzyskania prawa do tego świadczenia – zwalnia Sąd z obowiązku analizy pozostałych przesłanek (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 r., I UK 7/14). Wynika to bowiem z faktu, że analiza, czy zostały spełnione poszczególne przesłanki skutkujące przyznaniem prawa do renty, służy tylko i wyłącznie ocenie Sądu, czy odwołującemu przysługuje prawo do renty. Organ rentowy prawidłowo ustalił zatem, że odwołujący nie spełnia przesłanek do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając na uwadze, że ubezpieczony nie spełnił wszystkich przesłanek, warunkujących przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie A. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 25 listopada 2020 r., znak: I/15/045234279, o czym orzekł w sentencji wyroku.